

Zsolt 94,16-19

Ki kel védelmemre a gonoszok ellen? Ki áll mellém a gonosztevőkkel szemben? Ha az ÚR nem segített volna rajtam, én már a csend honában laknék. Mikor azt gondoltam, hogy roskad a lábam, szereteted, URam, támogatott engem. Ha megtelik szívem aggodalommal, vigasztalásod felüdíti lelkemet.

Mk 14,10-11

Két nap múlva volt a páska és a kovásztalan kenyerek ünnepe. A főpapok és az írástudók keresték a módját, hogy Jézust valamiképpen csellel elfogják és megöljék, mert ezt mondták: Ne az ünnepen, nehogy zavargás legyen a nép körében.

Amikor Betániában a leprás Simon házában volt, és asztalhoz telepedett, odament egy asszony, akinél valódi és drága nárdusolaj volt egy alabástromtartóban, és az alabástromtartót feltörve, ráöntötte az olajat Jézus fejére. Némelyek pedig maguk között bosszankodtak: Mire való az olajnak ez a pazarlása? Hiszen el lehetett volna adni ezt az olajat több mint háromszáz dénárért, és a pénzt szétosztani a szegényeknek. És korholták az asszonyt, de Jézus ezt mondta: Hagyjátok őt! Miért bántjátok? Hiszen jót tett velem. Mert a szegények mindig veletek lesznek, és amikor csak akartok, jót tehettek velük, én azonban nem leszek mindig veletek. Azt tette, ami tőle telt: előre megkente a testemet a temetésemre. Bizony mondom nektek, hogy bárhol hirdetik majd az evangéliumot az egész világon, amit ez az asszony tett, azt is elmondják majd az ő emlékezetére.

Ekkor Júdás Iskáriótes, egy a tizenkettő közül, elment a főpapokhoz, hogy elárulja őt nekik. Amikor azok ezt meghallották, megörültek, és megígérték, hogy pénzt adnak neki. Ő pedig várta a megfelelő alkalmat, hogy elárulhassa Jézust.

Lehetne ennek a történetnek a címe az: akkor is nekem van igazam! (ha nincs)

JÁNOS evangéliumából tudhatjuk, hogy az a valaki, aki szóvá tette, hogy az asszonynak inkább el kellett volna adnia a kenetet, júdás volt. És nem véletlen, hogy ezek után megy a főpapokhoz, hogy felajánlja, elárulja nekik Jézust. JÁNOS evangéliuma azt is leírja, hogy nem az volt júdás célja ezzel a megjegyzéssel, hogy azt pénzt tényleg a szegényeknek adják, hanem ő maga el elveszegetett ebből a pénzből.

Nem tudom, hogy tapasztaltatok e már olyat, hogy rádöbbenetek, hogy egy szépen hangzó erkölcsi felháborodásotok mögött, valami egész más, egy önös indok áll. Emlékszem rá, amikor kamaszkoromban azzal indokoltam, hogy nem nyírom le a fűvet a kertben, hogy vasárnap nem szabad dolgozni. Egyrésztől tényleg komolyan vettem a vallásunk szabályait, másrésztől viszont később beláttam, hogy itt azért a valódi indok nem ez volt, hanem inkább a kelleltenség.

Talán azok a legveszélyesebb kísértések, becsapások, amik valamilyen szép és erkölcsösnek tűnő címszó alatt futnak, és semmi nem olyan szomorú, mint amikor rádöbbsz arra, hogy megvezetett egy ilyen szép szólam. Jó pár példát hozhatnánk erre az egyház történetéből, például néhány keresztes hadjárat történetét, vagy, amit láttatok is a Luther című filmben: Tetzl János búcsúcédula-árusítását. De nem csak olyan van, hogy másokat próbálok becsapni, ha egy ilyen zengzetes indokkal, hanem sokszor magamat is becsapom vele.

Valószínűleg valamennyiünk életében jó pár olyan – természetesen nagyon jól hangzó – hazugság van, amivel ilyen olyan dolgokat indokolok meg. Például: „szükségem van a kikapcsolódásra”, vagy „biztos jön valaki, más, aki majd segít neki”, vagy „Nem kell mindent nekem csinálnom” és így tovább.

Jézus itt szembeszáll ezzel a hamis indokkal. És mi lesz erre Júdás reakciója? Itt dönti el végleg, hogy elárulja Jézust. Valószínűleg erre is volt egy jó magyarázata a fejében, hiszen tudjuk, hogy miután Jézust keresztre feszítették, rádöbben arra, hogy mit is tett valójában.

Ezt az igazán szomorú. Mert ahogy mondtam, mindannyiunk életében vannak valószínű ilyen hamis érvek, de a nagy kérdés az, hogy mit csinálunk velük, amikor isten leleplezi azokat? Reagálhatunk erre úgy mint júdás, vagy úgy, mint ahogy Pétertől látjuk többször az evangéliumokban: Ő tudja folyamatosan ahhoz igazítani azt, ahogy magát látja, és ahogy cselekszik, amit Jézus tanít neki és amiben helyesbíti az ő viselkedését. Ilyen példák erre a lábmosás, vagy Jézus háromszori megtagadásának története.

Jó lenne, ha mindenben tökéletesek lennénk, már a megszületésünktől vagy a megtérésünktől fogva. De ez nem így van. Krisztus megváltó kereszthalála megigazít bennünket, de egész életünkön át tart a megszentelődés folyamata, azaz isten lelke napról napra formál bennünket krisztusibbá. Ha engedjük.

Nem az a lényeg, hogy minden tökéletesen tudjak hanem az, hogy figyeljek arra hogyan igazít ki isten lelke azokban a dolgokban amiket rosszul csinálok magyarul: hogy tudjak fejlődni.

Isten leggyakrabban más embereken keresztül formál bennünket figyeljek arra, hogy mit akar azon a másik emberen keresztül isten megmutatni nekem. A kritikát, helyreigazítást kapok, még ha nem is a megfelelő hangnemben, ne támadással reagáljak rá, ne legyek olyan, mint Júdás, hanem figyeljek rá imádságos lélekkel. Mi az, amit ezzel te akarsz megmutatni nekem Uram?